

Isus Hristos pe drumul spre Golgota

Trădarea și luarea în captivitate

„Pe când vorbea El încă” (Matei 26.47-56; Marcu 14.43-52; Luca 22.47-53) – așa încep în unanimitate primele trei evanghelii relatarea despre tema spre care acum vrem să ne îndreptăm atenția. În timp ce Domnul în credincioșie neobosită a rămas preocupat cu ai Săi, în timpul ultimei Sale încercări de a pregăti pe ai Săi, „adormiți de întristare”, pentru ceea ce urma să vină, în întunericul nopții s-a apropiat trădătorul: „Iuda, unul din cei doisprezece.”

Mulți dintre noi nu au trecut cu vederea faptul că Duhul Sfânt acordă în Scriptură faptei lui Iuda un loc deosebit și băttor la ochi. Despre nici o perioadă din viața Domnului nostru El nu relatează așa de mult, ca despre noaptea aceasta, dar când El vrea s-o descrie pe scurt, o numește „noaptea în care a fost vândut Domnul Isus” (1 Corinteni 11.23).

Și niciodată numele lui Iuda nu este numit, fără să se amintească și trădarea sa: „Iuda Iscarioteanul, care L-a și dat prins” (Matei 10.4). Îngrozitoare faptă! „Negreșit, Fiul Omului Se duce după cum este scris despre El, dar vai de omul acela prin care este dat prins Fiul Omului! Mai bine ar fi fost pentru el să nu se fi născut!” (Matei 26.24)

Totdeauna mintea omenească s-a frământat cu una și cu alta cu privire la persoana lui Iuda, la comportarea lui, la drumul lui și la sfârșitul lui lipsit de speranță, fără să ajungă la un rezultat satisfăcător. Pentru ochiul luminat, și aici totul este simplu și clar, chiar dacă este plin de însemnătate și învățătură mare. Iuda reprezintă punctul culminant al ticăloșiei umane. Dacă figura lui ar lipsi din Biblie, noi nu am ști unde poate ajunge omul.

În Numele lui Isus se poate „proroci”, se pot „scoate demoni”, da, „se pot face multe minuni” (Matei 7.22), (și după câte știm, și Iuda lucra în felul acesta, ca unul dintre cei doisprezece), se poate avea o „candelă” (Matei 25.1-13), aceasta este o mărturisire exterioară, poți să fi „mâncat și băut înaintea Lui” (Luca 13,26) și deseori să fi stat la picioarele Lui, și cu toate acestea să stai afară, atunci când ușa se va încuia, și să pleci dinaintea Lui ca unul pe care El „niciodată nu l-a cunoscut” (Matei 7.23). Se poate umbla împreună cu lumina, care a venit în lumea aceasta, și totuși să „nu vii la lumină”, deoarece „se iubește mai mult întunericul decât lumina”, deoarece „se face ce este rău” și nu se vrea „ca faptele să-i fie arătate” (Ioan 2.19,20).

Tot așa și Iuda „nu era curat” (Ioan 13.10,11), niciodată nu s-a socotit cu inima lui robită de dragostea de bani, în cele din urmă a devenit „un hoț” (Ioan 12.6), și a alunecat tot mai jos pe pantă, până când satan „i-a pus în inimă” (Ioan 13.2) cea mai neagră trădare, pe care un om a întreprins-o vreodată, da, până când „satan a intrat în el” (Ioan 13.27) și inima lui s-a împietrit pe deplin. Chiar dacă oamenii s-ar fi putut înșela despre adevărata stare a inimii lui (și chiar dacă și astăzi ei s-ar înșela!), Domnul a cunoscut „de la început” pe acest ucenic fals (Ioan 6.64,70,71). Sentința Lui asupra lui Iuda era: „El este un diavol”, „fiul pierzării” (Ioan 17.12). Înțelegem bine, că Domnul Isus la ultima întrunire cu ucenicii „S-a tulburat în duhul Său”, când a trebuit să le facă cunoscut: că „unul dintre voi Mă va da prins.” (Ioan 13.21).

Trădarea și luarea în captivitate

Așa stăteau deci lucrurile cu acela care era numărat în rândul apostolilor și „a primit o parte în această slujbă”, care s-a adunat cu ei „în tot timpul în care a trăit Domnul Isus” între ei (Faptele Apostolilor 1.16-21), care „a mâncat pâinea” cu El (Ioan 13.18), a cărui mână era cu El „la masă” (Luca 22.21). El a devenit „călăuza celor ce au prins pe Isus”. „O mulțime mare cu săbii și cu ciomege” s-a apropiat, și Iuda, „mergea în fruntea lor” (Luca 22.47), nici „felinarele și făcliile” (Ioan 18.3) nu lipseau. El a gândit și organizat totul, până în cele mai mici detalii!

Cât de bine știa el să găsească „prilejul potrivit” (Marcu 14.10,11). Cât de potrivit a ales el și locul, pe care îl cunoștea foarte bine, „pentru că Isus de multe ori Se adunase acolo cu ucenicii Lui” (Ioan 18.2)! – Nu s-au trezit în el amintiri, nu a devenit el cel puțin acum conștient de fapta lui nenorocită? Inima era prea tare, împietrirea înaintase prea mult; astfel, dacă am voie să spun așa, lui Dumnezeu nu I-a rămas altceva decât să-l folosească pentru împlinirea planurilor Sale.

„Ce faci, fă repede!” (Ioan 13.27), i-a zis Domnul, și cu fermitate îngrozitoare a mers până la sfârșit pe drumul inspirat lui de satan. „Îndată” a ieșit afară în noapte, „îndată” a apărut cu mulțimea de popor, „îndată s-a apropiat de Isus și I-a zis: ,Te salut, Învățătorule!’ . Și L-a sărutat” (Matei 26.49).

Noi vorbim deseori despre un sărut al lui Iuda; dar ne-am gândit noi vreodată la salutul lui Iuda? „Te salut, Învățătorule!” – „Bucură-te!”, înseamnă textual expresia în limba greacă. Ce batjocură, ce grozăvie, ce ironie fără inimă! Căci așa este, chiar dacă se reproșează că Iuda nu era conștient de sensul adevărat al acestui salut. El face cum au făcut soldații păgâni, care după aceea au batjocorit pe Domnul lui. (Matei 27.29).

„Vânzătorul le dăduse un semn, zicând: ,Pe care-L voi săruta, Acela este; să-L apucați și să-L duceți sub pază” (Marcu 14.44). Nu putea să dea un alt semn, decât sărutul? Prin aceasta voia să-L inducă în eroare pe Acela care niciodată nu putea fi înșelat. Se temea că autoritatea se va sfârâma înaintea Aceluia care posedă toată autoritatea. Nu a scăpat El întotdeauna de dușmanii Lui?

Dar să nu uităm, că Domnul a primit și a simțit în chip desăvârșit atât binele cât și răul care au venit asupra Lui. „Tu nu Mi-ai dat sărutare; dar ea, de când am intrat, n-a încetat să-mi sărute picioarele” (Luca 7.38,45), așa a spus El într-o altă ocazie. Atât indiferența rece a fariseului Simion cât și sentimentul păcătoasei doritoare de vindecare au lăsat urme adânci în inima Sa divină. Cu cât mai mult aici, când în Iuda s-a arătat omul în toată stricăciunea Lui! Pentru a treia oară găsim în evangheliile expresia deosebit de cordială folosită în textul original pentru un sărut, și anume acolo unde fiul pierdut întoarce spatele „țării îndepărtate” și pleacă la tatăl său. „Când era încă departe, tatăl său l-a văzut și a fost cuprins de milă față de el, a alergat și a căzut pe gâtul lui și l-a sărutat mult.” (Luca 15.20) – Acesta este omul, și acesta este Dumnezeu! Nu vorbește inimilor noastre această antiteză?

Cât de des a încercat Domnul să miște conștiința ucenicilor Său cu ascuțișul sabiei cu două tăișuri: „credincioșia dovedită” erau „rănile făcute de un prieten”, dar „înșelătoare” pentru El erau „sărutările unui vrăjmaș” (Proverbe 27.6). „Prieten, de ce ai venit?” (Matei 26.50) –

Trădarea și luarea în captivitate

„Iuda, cu o sărutare dai tu prins pe Fiul Omului?” (Luca 22.48). Sună ca o ultimă încercare, impresionantă, de a câștiga inima ucenicului; ea arată cât de adânc era rănit sufletul Său sfânt.

Ne vom ocupa acum cu relatarea lui Ioan, care ne prezintă evenimentele dintr-o cu totul altă perspectivă. Și aici Iuda ia ceata³ și slujitorii marilor preoți și farisei, însă aici trădătorul nu merge înainte, ci era numai „cu ei”. Aici Domnul – corespunzător caracterului acestei evanghelii – îi iese în întâmpinare, prin aceea că El, „știind tot ce avea să vină asupra Lui” întâmpină pe urmăritorii Lui cu întrebarea: „Pe cine căutați?”, la care ei știau numai să răspundă: „Pe Isus Nazarineanul.” – „Isus le-a zis: „Eu sunt!”” (Ioan 18.1-11)

„El îi învăța ca unul care avea autoritate.” (Matei 7.29) „El a alungat duhurile prin cuvânt” (Matei 8.16). Strigătul Lui autoritar a trezit pe mortul care de patru zile zăcea în mormânt (Ioan 11.38-44). „Niciodată n-a vorbit vreun om ca Omul acesta” (Ioan 7.46). Un cuvânt scurt din gura Lui divină era de ajuns să-i facă pe dușmanii Săi să dea înapoi și să cadă la pământ! (Ioan 18.6) Și acum El ar fi putut, ca atunci pe marginea muntelui din Nazaret, „să treacă prin mijlocul lor” (Luca 4.29,30). Însă El rămâne, Se așează protejând pe preaiubiții Lui și Se predă Însuși dușmanilor Săi.

„V-am spus că Eu sunt. Deci, dacă Mă căutați pe Mine, lăsați pe aceștia să se ducă” (Ioan 18.8). Adorând cunoaștem în aceste cuvinte puține toată lucrarea de mântuire, precum și adâncimea dragostei și dăruirii Aceluia care a înfăptuit-o: „cel plătit ... lasă oile și fuge”, însă păstorul cel bun „își dă viața pentru oi” (Ioan 10.11,12). El Se lasă prins, ca „să dea drumul celor apăsați” (Luca 4.18). Și „suindu-Se la înălțime”, după aceea „a luat robia roabă” (Efeseni 4.8). Dacă în felul acesta Dumnezeu era glorificat, cum „să nu bea El paharul, pe care Tatăl I l-a dat”?

„Atunci oamenii aceia s-au apropiat, au pus mâinile pe Isus și L-au prins.” (Matei 26.50) Este prima dată când omul pune mâinile pe El, cu singura excepție acolo în Nazaret, unde „L-au scos afară din cetate” (Luca 4.29,30). Până atunci se spune: „nimeni n-a pus mâna pe El” (Ioan 7.30), „nimeni nu L-a prins” (Ioan 8.20); „El a scăpat din mâna lor” (Ioan 10.39). Acum însă răul își făcea lucrarea cu permisiunea lui Dumnezeu, acum „venise ceasul Lui”.

Toată nebunia cărnii devine vizibilă, atunci când Simon Petru în clipa aceasta scoate sabia (Ioan 18.10). Desigur, a avut loc din dragoste mare pentru Domnul său, și el nu era singurul, care avea gândul acesta. „Cei care erau în jurul Lui, văzând ce avea să se întâmple”, atunci era vorba de stăpânirea lor de sine. Ei au zis: „Doamne, să lovim cu sabia?” (Luca 22.49) „Doamne, vrei să spunem să se coboare foc din cer și să-i mistuie?” (Luca 9.54.55) au spus unii dintre ei într-o altă ocazie și prin aceasta au arătat că ei nu știau de ce duh sunt călăuziți.

Era deja destul de ciudat, că doi dintre ei purtau sabie. (Luca 22.38) Însă în toate timpurile bisericii creștine – literalmente sau nu – adepții Domnului „au scos sabia” și prin aceasta au tăgăduit felul de gândire „al celor blânzi și smeriți cu inima”. Cât de blând muștră El aici din nou pe ucenicii Săi: „Lăsați! Până aici!” (Luca 22.51) – „Pune-ți sabia la locul ei.” (Matei

³ Despre această „ceată” aflăm numai aici; așadar Iuda avea la dispoziție nu numai „slujitorii” marilor preoți și garda templului (levitică) (Luca 22.52), ci și garnizoana romană din cetatea Antonia. Faptul că ea era condusă de un „chiliarc”, acesta este un „comandant peste o mie de bărbați”, lasă să se deducă că este vorba de o putere mare.

Trădarea și luarea în captivitate

26.52) Istoria și de asemenea experiența ne arată adevărul cuvintelor Sale, că „toți cei ce scot sabia, de sabie pier”.

Nebunie era și faptul, cu două săbii să vrei să faci ceva împotriva oștirii înarmate a „marei peste o mie”. Total nesigură era apoi și lovitura dată de Simon, dar în toată zăpăceala nopții Domnul găsește timp să repare urmările dăunătoare ale acțiunii grăbite a ucenicului Său. (Luca 22.51) Pentru ultima dată El Și-a întins mâna, ca „să facă bine și să vindece pe toți” (Faptele Apostolilor 10.38).⁴

Nebunie era fapta lui Petru și de aceea, pentru că el a desconsiderat pe deplin gloria Domnului și Învățătorului său, care într-adevăr era ascunsă ochilor oamenilor, dar lui i-a fost descoperită. (Matei 16.16,17) Nu cei doisprezece apostoli, din care unul L-a vândut chiar, erau apărarea Lui. Un strigăt către Tatăl Său ar fi fost suficient, și Lui I-ar fi stat la dispoziție „mai mult de douăsprezece legiuni de îngeri” (Matei 26.53), „mulțimea de oaste cerească” (Luca 2.13). Nu era El „Domnul oștirilor, puternicul lui Israel” (Isaia 1.24), care „va cere socoteală potrivnicilor Lui și Se va răzbuna pe vrăjmașii Lui”? (Isaia 1.24). Însă nu era încă timpul pentru aceasta. Domnul era prezent în har, ca să înfăptuiască lucrarea mare a mântuirii, și de aceea „trebuia să fie așa” (Matei 26.54). Când Domnul va veni a doua oară pe pământ, nu în har, ci pentru judecată, nu în smerenie, ci „în gloria Sa”, atunci vor veni „toți îngerii cu El” (Matei 25.31).

Domnul stă în smerenie înaintea noastră, dar cu toate acestea suprem peste toate câte vin asupra Lui. El nu Se preocupă cu Sine Însuși, ci cu Iuda, cu toți ai Săi, cu Simon Petru și cu robul marelui preot. În final El Se adresează în liniște sfântă la toți prigonitorii Lui, ca în lumina divină să le arate comportarea lor nebună. „Ați ieșit ca după un tâlhar, cu săbii și cu ciomege, ca să Mă prindeți” (Matei 26.55). Ce remarcabilă era această osteneală de putere pentru conștiința lor rea, căci El „era în toate zilele cu ei”, „învățând pe oameni în templu”! (Marcu 14.49) Era cu adevărat așa de greu să-L prindă? Însă și acum le-a reușit aceasta numai pentru ca „să se împlinescă scripturile prorocilor” (Matei 26.56). Așa cum era ceasul Lui, tot așa era și ceasul lor și „puterea întunericului” (Luca 22.53) – omul și satan în legământ împotriva lui Dumnezeu, și aparent să obțină victoria – și totuși să capituleze.

„Atunci toți ucenicii L-au părăsit și au fugit.” Ei toți „au găsit o pricină de poticnire în El” (Matei 26.31; Marcu 14.27), așa cum El le-a spus mai dinainte, căci ei nu puteau înțelege ce făcea El și drumul Lui. Astfel „prieteni și însoțitorii s-au îndepărtat de El” (Psalm 88.18), „oile turmei s-au împrăștiat” și Păstorul a fost lăsat singur, împotriva căruia „sabia s-a trezit” (Zaharia 13.7).

Și totuși, nu putea fi altfel! Chivotul – Hristos – trebuia să câștige o distanță de „aproape două mii de coți”. „Să nu vă apropiați de el. El vă va arăta drumul pe care trebuie să-l urmați.” Ce fel de drum? El trecea prin Iordan, care „se vărsa peste toate malurile lui” (Iosua 3.4,15), și omul „nu a mers mai înainte pe drumul acesta”. Nu încearcă mii de oameni din jurul nostru, deoarece ei nu posedă nici o lumină cu privire la ei înșiși, să treacă fără chivot prin Iordan în

⁴ Numai Luca amintește aceasta, așa cum el ne relatează unele lucrări mici, care merg la inimă, din viața Domnului. Ioan numește numele robului: Malhu (Ioan 18.10), ceea ce lasă să se presupună că acest om a fost mântuit mai târziu și era cunoscut primilor creștini ca unul care făcea parte din ei.

Trădarea și luarea în captivitate

țara binecuvântată, aceasta înseamnă să trecă prin moarte ca să meargă în Canaanul ceresc fără un Mântuitor? Îngrozitoare rătăcire! Ei se vor îneca pentru veșnicie în apele învolburate „ale Iordanului”. Despărțire veșnică de Dumnezeu, „moartea a doua” (Apocalipsa 20.14) este partea lor, deoarece ei au crezut că vor putea apărea în păcatele lor înaintea feței Sale sfinte.

„Tu nu poți veni acum după Mine unde Mă duc Eu” (Ioan 13.36), a zis Domnul lui Petru. Numai cine a recunoscut stricăciunea totală a omului natural poate înțelege aceasta. Însă lui Petru și celorlalți ucenici le lipsea această înțelegere. „Un anume tânăr” (Marcu 14.51,52), care a încercat⁵ totuși să-L urmeze, a trebuit din cauza aceasta, așa ca Petru mai târziu, să ajungă de rușine. „Învelitoarea de in” – de la care desigur el aștepta o oarecare protecție, pe care el se baza – a trebuit „s-o lase să cadă”, și singurul lucru care i-a mai rămas a fost „goliciunea” lui tristă. Și Domnul? „Ceata ostașilor, căpitanul și slujitorii iudeilor au prins deci pe Isus și L-au legat” (Ioan 18.12). Mâinile, care au făcut așa de mult bine, care tocmai au vindecat urechea lui Malhu, pe care El le-a ținut protejând peste ai Săi, ele au primit din partea oamenilor nimic altceva decât cătușă și curând după aceea cuiele călăilor.

⁵ Tradiția spune că acest tânăr, al cărui nume nu este numit, bine îmbrăcat, care nu era unul din cei doisprezece, ar fi fost însuși evanghelistul Marcu, și că ultima Masă a Domnului împreună cu ai Săi ar fi avut loc în casa evident înstărită a părinților Săi. (Faptele Apostolilor 12.12) De acolo, trezit din somn de zgomot și plin de pesimțiri sumbre, el a urmat coloana poterașilor.